

Oponentský posudek na bakalářskou práci A. Medvedko *Specifika čínského publicistického stylu*

vedoucí práce: PhDr. David Sehnal

Jádro bakalářské práce spočívá ve využití závislostního modelu gramatiky T. N. Nikitiny tak, jak jej vypracovala pro publicistický styl ve své práci *Syntax čínského publicistického stylu*, k rozřídění současného jazykového materiálu, resp. k exemplifikaci příslušných bodů v gramatice obsažených. Jako podklad posloužil především rukopis Mèng Guóovy *Čítanky novinových textů*, ale hojně je čerpáno i z internetových zdrojů. Autorka prokázala dobrou orientaci v problematice, odpovídají znalost čínského jazyka a schopnost číst text v patřičných jazykovědných souvislostech. Až na výjimky překládá příkladové věty správně a povětšinou i stylisticky uměřeně. Zadání práce tak vyhověla na solidní úrovni.

Práce má však i některé nedostatky, které se můžou stát tématy diskuze při obhajobě. Na obecnější rovině je problematické spolehnutí na druhotné literatuře, která je už v daném oboru, posledních 20. let bouřilivě se rozvíjejícím, zastaralá – část postřehů V. I. Gorelova poněkud ztratila na platnosti. Ostatně sama autorka na to v poznámce na s. 59 poukazuje. Jako další lze vytknout i zřejmou terminologickou nejistotu, která mj. často ústí ve formulační mlhavost. Nepříjemné je převod cizích pojmů do češtiny způsobem, jenž koliduje se zavedenou pojmoslovnou platností příslušného slova v české jazykovědě – to se týká např. *doplňku*, který má zcela jiný smysl než různé jazykové mutace sinologického *komplementu* (popř. *būyǔ*). Zavádějící je rovněž nerozlišování syntaktické roviny, zejména podmětu a předmětu, a sémantické roviny, zejména činitele a trpitele činnosti. Nakonec není vždy jasné, která tvrzení se opírají o předlohu v druhotné literatuře a která z nich jsou případně vlastní autorčiny soudy. Z hlediska pravopisného lze vytknout nedůsledné psaní čínských slov dohromady (srov. s. 52, „tōng guò“, „jīng guò“, „shì yìng“ ad., s. 59 „yīng yǒng“, „chū sè“) a především chybní psané čárek u přívlastku těsného, čímž se ovšem pro nepoučeného čtenáře respektujícího pravopisnou konvenci zcela mění význam tvrzeného.

Z jednotlivostí lze zmínit:

s. 16: problematika spojená s výrazy typz *yǒuliyú* složitější, rozhodnutí, zda se u 有 a 无 jedná spíše o slovesa, či o předpony, záleží na mnoha dalších okolnostech a není je možno učinit letmo v poznámce pod čarou

s. 52: ojediněle chybný překlad: 我们搞社会主义的目的是为了... – doslova „cíl toho, že děláme socialismus, je aby“, nikoli „搞目的“

s. 55: *fēi ... bùkě* je spojení běžné i v hovorém jazyce, a je tedy otázka, zda je vhodné je považovat za wenyанизmus typický pro publicistický styl; podobně tvrzení na s. 61, že „krácení“ složených slov využitím jednotlivých morfému jejich složek a jejich

přeorganizování do nového, kratšího slova je specifikum publicistického stylu, není podloženo dalším výzkumem a jeví se jako příliš paušální

s. 62: podstatný rozdíl mezi ustáleným spojením a žurnalistickým klišé je zcela opomenut; např. zmíněná vazba *qǐ zuò yòng* není žurnalistické klišé, u něhož by se projevila ztráta údernosti a originality, nýbrž běžný a v zásadě bezpříznakový jazykový prostředek, který na originalitu ani neaspiruje

Vzhledem k výše zmíněným skutečnostem navrhuji hodnocení bakalářské práce známkou *velmi dobře*.

Mgr. Lukáš Zádrapa

V Novém Městě nad Metují, 15. června 2009